

Arrest

nr. 179 132 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A.H.H.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van sjjiitisch Arabische origine te zijn, afkomstig uit de stad Najaf, gelegen in de gelijknamige provincie in Irak. U woonde er samen met uw man (F.H.S.) en jullie kinderen. Uw man werkte als verantwoordelijke voor de boekhouding in het ziekenhuis al-Zahraa in Najaf. In die hoedanigheid was hij ook lid van de commissie voor uitgaven. Hij had deze positie reeds voor de val van het regime van Saddam Hussein maar mocht ze ook daarna behouden. In juli of augustus 2005 werden uw man en de directeur van het ziekenhuis benaderd door leden van de militie van al-Sadr. De militie eiste dat de bouw van een nieuwbouwproject toegewezen zou worden aan hen.

Begin september 2005 vermoordden militieleden de directeur in het ziekenhuis. Uw man, die ook aanwezig was, kon ontkomen. In de dagen voorafgaand aan zijn dood, had de directeur tweemaal een

dreigbrief ontvangen, gericht aan zichzelf en uw man. Ondanks de bedreigingen was uw man blijven werken in het ziekenhuis. Nadat hij ontkomen was uit het ziekenhuis, ging uw man naar een vriend die aan de rand van de stad woonde. Van daaruit belde hij u op om te zeggen dat een man zijn paspoort en geld zou komen ophalen. Diezelfde avond nog kwam er inderdaad een man langs. Een dag later vielen 's avonds militieleden jullie huis binnen op zoek naar uw man. Toen ze merkten dat hij niet thuis was, wilden ze uw zonen Ali en Mohamad meenemen. Ze huilden heel hard en u smeekte de mannen om hen niet mee te nemen. Uiteindelijk stemden ze in maar zeiden dat uw man tot de ochtend had om terug te keren, anders zouden ze terugkomen om uw zonen mee te nemen. Na dit incident belde u uw schoonbroer op, die u naar het huis van de grootvader van uw man bracht. Van daaruit werd jullie vertrek uit het land geregeld. Op 30 september 2005 vertrok u met uw kinderen, behalve uw dochter Wissam, naar Syrië. Daar zag u uw man, die al eerder uit Irak was vertrokken, terug. Jullie vroegen het vluchtelingenstatuut aan bij UNHCR en vestigden zich in Sayida Zeinab, een voorstad van Damascus. In maart 2008 keerde uw man terug naar Irak. Enige tijd voordien was een Iraaks parlamentslid naar Syrië gekomen en had de Iraakse vluchtelingen, vaak gediplomeerden, aangemoedigd om terug te keren naar Irak. Uw man had schrik om terug te keren naar Najaf maar wilde wel gaan werken in Kerbala. Hiervoor schakelde hij een advocaat in. Deze startte een procedure op om een nieuwe aanstelling in een gelijkaardige functie als degene die hij voor zijn vlucht had uitgeoefend, te bekomen. Uiteindelijk kon uw man in een ziekenhuis in Kerbala aan de slag. Vooraleer hij aan de slag zou kunnen, moest uw man langs het kantoor van de advocaat in Najaf passeren. Uw man zag hierin geen risico omdat het parlamentslid had verzekerd dat de mensen die terug zouden keren, niets zou overkomen. Toen uw man vanuit Syrië op weg was naar Najaf, werd hij op de weg naar Bagdad bij een controlepost aangehouden. Hij werd naar een onbekende plaats gebracht. Tijdens zijn detentie werd hij ondervraagd over zijn activiteiten ten tijde van het regime van Saddam Hussein en over zijn lidmaatschap van de Baathpartij. Hij werd hierbij ook gefolterd. Uw man werd ruim twee jaar vastgehouden. Omwille van zijn slechte gezondheid werd hij enkele keren opgenomen in een ziekenhuis. Tijdens één van deze opnames, in november 2010, slaagde hij met de hulp van een personeelslid erin om te ontsnappen. Hij dook onder bij een tante in Bagdad, van waaruit hij terugkeerde naar Syrië. Omdat de situatie in Syrië na jaren van conflict onhoudbaar was geworden, vertrokken jullie in augustus 2015 naar Turkije. U vertrok samen met uw meerderjarige zoon Mohamad (F.H.) (OV 8.120.641) enkele dagen later naar Europa. Jullie arriveerden op 9 september 2015 in België en vroegen dezelfde dag asiel aan. Uw andere meerderjarige zoon, Ali (F.H.) (8.156.330), vertrok later uit Turkije. Hij arriveerde in België op 30 oktober en vroeg op 4 november 2015 asiel aan. Uw man en jullie minderjarige kinderen reisden niet naar Europa en verblijven tot op heden in Turkije.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas legden u en uw zonen de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u zelf, uw man, uw meerderjarige zonen Mohamad en Ali, uw minderjarige kinderen, Mariam en Hassan; kopies van de identiteitskaarten van de dochter en echtgenote van uw zoon Mohamad; een scan van de huwelijksakte van uw zoon Mohamad; de nationaliteitsbewijzen van u en uw zonen Ali en Mohamad; scans van de UNHCR 'refugee certificates' op naam van u en uw man; een scan van een document ter bevestiging van jullie verblijf in Syrië; een brief in verband met de bedreigingen die uw man in Najaf ontving; een attest van de provincie Najaf ter attentie van het departement voor migratie en ontheemden, afdeling Kerbala, waarin wordt bevestigd dat uw man bedreigd werd en genoodzaakt was te vluchten; kopieën van attesten in verband met de functie van uw man in het ziekenhuis in Najaf; het diploma van uw man; een ziekenhuisboekje van uw man; een visitekaartje van jullie advocaat in Irak.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 6 mei 2010 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat

namelijk een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 6 mei 2010 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat uw man in 2005 ernstige problemen zou hebben gekend met de (sjiitische) militie van al-Sadr in Najaf, en dit omdat hij had geweigerd met hen mee te werken. Ook jullie kinderen zouden hierdoor bedreigd zijn. In 2008 zou uw man opnieuw gevisieerd zijn omwille van zijn verleden. (CGVS d.d.12/02/2016, p.12-15, 18, 22-25) Bij een eventuele terugkeer naar Irak, vreest u dat jullie vermoord zullen worden. (CGVS vragenlijst, vraag 3.4)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw zoon Mohamad.

Aangaande de bedreigingen aan het adres van uw man en de directeur van het ziekenhuis waar hij werkte, verklaarde u dat de twee dreigbrieven telkens aan hen twee was gericht. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze dreigbrieven ook ter attentie van andere personen waren. (CGVS, p.14, 15) Uw zoon daarentegen, verklaarde dat de dreigbrieven die de directeur ontving gericht waren aan vier personen, namelijk uw man, de directeur en twee dokters. Uw zoon voegde hier bovendien aan toe dat de twee dokters broers waren, achteraf naar Syrië zijn gevlucht en later naar Zweden zijn doorgetrokken. (Hejab – CGVS, p.14, 15) Volgens uw zoon had hij dit vernomen omdat hij gesprekken had gehoord tussen u en uw man. (Hejab – CGVS, p.13, 14) Geconfronteerd met uw verklaringen als zouden slechts twee personen bedreigd zijn, bleef uw zoon bij zijn versie van de feiten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op, te meer daar deze versie gebaseerd zou zijn op gesprekken waarbij u ook aanwezig zou zijn geweest. In dit opzicht is het bovendien hoogst opmerkelijk te noemen dat uw zoon nog bijkomende details kon geven over de twee personen die samen met uw man en de directeur zouden zijn bedreigd.

Aangaande de aanhouding van uw man in 2008, toen hij vanuit Syrië op weg zou zijn geweest naar Najaf, verklaarde u dat u niet wist wie de controlepost had bemand waar uw man was tegengehouden. U kon zelfs niet in algemene zin zeggen of het een controlepost van het leger, de politie of een militie was. (CGVS, p.22) Evenmin bleek u te weten waar hij vastgehouden was of door wie (leden van de ordediensten, het leger, een militie,...) hij was ondervraagd. (CGVS, p.23, 24) Volgens uw zoon was uw man door de militie van Sadr aangehouden. Hij zou dit hebben gehoord toen uw man hierover vertelde tijdens een gesprek met het gezin. Daarnaast verklaarde uw zoon dat deze militie hem vasthield. (Hejab – CGVS, p.18, 19) Geconfronteerd met uw onwetendheid op dit punt, verklaarde uw zoon dat het “waarschijnlijk” leden van de militie van Sadr waren. (Hejab – CGVS, p.22) Het afzwakken van zijn verklaringen overtuigt echter niet. Immers, uit zijn eerdere verklaringen (supra) bleek geenszins dat uw zoon enkel zijn vermoedens (of die van een derde) uitte. Bovendien valt het bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaring als zou uw man aan het gezin verteld hebben dat het deze militie was. (Hejab – CGVS, p.18)

Zelfs al zou het hier een idee van uw man geweest zijn (en geen vaststaand feit), dan nog mag verwacht worden dat u hier eveneens van op de hoogte zou zijn geweest. De inconsistentie blijft bijgevolg overeind.

Ten slotte is er eveneens een inconsistentie in jullie beider verklaringen aangaande de ontsnapping van uw man uit het ziekenhuis. U verklaarde dat hij bij deze laatste ziekenhuisopname enkel had gedaan alsof hij ziek was, opdat hij naar het ziekenhuis zou worden gebracht. Zo zou hij tijdens een wandeling in de gang de gelegenheid hebben gezien om naar buiten te gaan, via de achtertuin ontsnapt zijn en een taxi genomen hebben naar zijn tante in Bagdad. (CGVS, p.26) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met de versie van de feiten van uw zoon. Hij verklaarde dat uw mans gezondheidstoestand zeer slecht was op het moment van zijn ontsnapping en dat hij eigenlijk fysiek niet in staat was geweest om terug te reizen naar Syrië, maar dit toch had moeten doen. (Hejab – CGVS, p.17, 21) Beide versies zijn bezwaarlijk met elkaar te rijmen. Aangezien u uw zoon zou hebben verteld over de ontsnapping uit het ziekenhuis (Hejab – CGVS, p.20), mag evenwel verwacht worden dat jullie consistente verklaringen kunnen afleggen indien deze feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben.

De bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, zijnde de problemen van uw man in 2005 en 2008, dewelke blijkens uw verklaringen bovendien met elkaar verbonden zijn (CGVS, p.24). De geloofwaardigheid ervan wordt dan ook in grote mate ondermijnd door deze tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Voorts dient te worden gewezen op twee punten in uw asielrelaas die niet aannemelijk te noemen zijn.

Ten eerste gaf u aan dat de aanhouding van uw man in 2008 geen enkel doel diende, behalve dan om hem te folteren en te doden omdat uw man destijds niet met de militie had samengewerkt. (CGVS, p.25, 28) Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, rijst niet enkel de vraag waarom men hem ruim twee jaar vastgehouden zou hebben maar is het bovendien geenszins logisch te noemen dat men hem meermaals naar het ziekenhuis zou hebben gebracht omwille van gezondheidsproblemen, en uiteindelijk van plan zou zijn geweest om hem onder huisarrest te plaatsen. Er zou sprake zijn geweest om uw man naar het huis van een kennis te brengen. (CGVS, p.25) Deze houding van de dienst of personen die hem vasthield(en) valt bezwaarlijk te rijmen met hun vermeende intentie om hem te doden. Bovendien stelde u, toen u over het huisarrest sprak, dat men uw man zou hebben gezegd dat “het onderzoek” nog niet helemaal afgerond was. (CGVS, p.25) Ook dit spreekt de voormelde intentie tegen. Daarnaast lijkt de ernst en aard van de vervolging van uw man, zoals deze door u werd geschetst, bezwaarlijk te rijmen met de reden hiervoor. U gaf aan dat het doel van zijn vervolgers enkel was om hem “te folteren, bang te maken en te doden” omdat hij destijds niet met “hen” had samengewerkt. (CGVS, p.25) U legde hierbij het verband tussen de mannen die hem in 2008 aanhielden en de militie waarmee uw man in 2005 problemen had gekend. (CGVS, p.24) Echter, het lijkt weinig aannemelijk dat uw man, louter en alleen omdat hij in 2005 niet zou hebben willen meewerken met leden van de militie van Sadr om een bepaald bouwproject binnen te halen, drie jaar later in een volledig andere regio van Irak ook zou worden gezocht – getuige het feit dat uw man nog maar net nadat hij Irak was binnengekomen vanuit Syrië, en nog voor hij Bagdad had bereikt, aan een controlepost als enige van de bus zou zijn gehaald (CGVS, p.22). Dit impliceert een (grote) schaal van opsporing die bezwaarlijk in proportie staat tot de ‘feiten’ die de militie van Sadr uw man kwalijk zou hebben genomen.

In dit verband dient tevens opgemerkt te worden dat u weinig consistente verklaringen aflegde over het (mogelijke) lidmaatschap van de Baathpartij van uw man. Toen u in eerste instantie werd gevraagd of hij lid was van de Baathpartij, antwoordde u geenszins ontkennend. Meer nog, door te stellen dat geen enkele ambtenaar kon werken als hij geen lid was van de Baathpartij (CGVS, p.10), deed u sterk uitschijnen dat uw man inderdaad lid was geweest van de partij. Toen u hierop gevraagd werd of uw man een vooraanstaand lid was geweest van de Baathpartij in Najaf, antwoordde u in eerste instantie bevestigend. Pas toen u gevraagd werd of hij ook een belangrijke functie had binnen de partij, antwoordde u van niet, eraan toevoegend dat hij “zelfs geen lid was”. (CGVS, p.11) Toen u geconfronteerd werd met uw verklaring dat iedereen die voor de overheid werkte, lid moest zijn van de partij, kwam u hierop terug en stelde u plots dat niet alle ambtenaren lid waren, maar dat u bedoelde dat een ambtenaar de regels van de overheid moest volgen. (CGVS, p.11) Dit laatste blijkt echter geenszins uit uw aanvankelijke verklaringen. Bovendien rijst de vraag waarom u, indien uw man geen lid was geweest van de Baathpartij, dit niet van in het begin uitdrukkelijk zou hebben gezegd. Bijgevolg rijst ernstig het vermoeden dat u de precieze achtergrond van uw man verborgen tracht te houden. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas, waarin uw man een centrale rol speelt.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er zeer ernstig getwijfeld dient te worden aan het moment van uw vertrek uit Irak, alsook aan de duur van jullie verblijf in Syrië.

Gevraagd naar een woonstbewijs en rantsoenkaart – twee belangrijke documenten in Irak – verklaarde u dat in 2005, toen jullie zouden zijn vertrokken uit Irak, een woonstbewijs nog niet bestond en dat het pas later werd gemaakt, en dat ook een rantsoenkaart niet bestond. (CGVS, p.6)

Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat beide documenten in 2005 wel degelijk bestonden én bovendien van belang waren bij de aanvraag van bijvoorbeeld een nationaliteitsbewijs,

identiteitskaart of paspoort. De vaststelling dat u foutieve verklaringen aflegt over het bestaan van deze belangrijke documenten, is bezwaarlijk te rijmen met uw verklaring als zou u tot september 2005 in Irak hebben verbleven. Tevens doet dit het vermoeden rijzen dat u deze documenten, waarin onder andere gegevens staan over de woonplaats, tracht verborgen te houden voor de asielinstanties.

Daarenboven verklaarde u op een bepaald moment dat jullie "direct na de val van het regime [van Saddam Hussein]" vertrokken. (CGVS, p.6) Hoewel dit enigszins voor interpretatie vatbaar is, valt het moeilijk te rijmen met uw verklaring als zouden jullie eind september 2005, i.e. ruim twee jaar na de val van het regime in het voorjaar van 2003, Irak verlaten hebben richting Syrië. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u bedoelde dat jullie "na de val" waren vertrokken (CGVS, p.11-12). Dit is evenwel weinig overtuigend te noemen als verklaring.

Daarnaast dient er ook getwijfeld te worden aan de verklaring van u en uw zoon Mohamad dat jullie sinds 2005 tot jullie vertrek naar Turkije in augustus 2015 gevestigd waren in Syrië. Jullie zouden in heel deze periode in Sayida Zeinab gewoond hebben. (CGVS, p.9; Hejab – CGVS, p.6) Echter, de verklaringen van uw zoon doen ernstige twijfels rijzen bij deze verklaringen. Aangaande de veiligheidssituatie in deze stad, antwoordde hij, gevraagd of Sayida Zeinab in de hele periode van de burgeroorlog – hij verklaarde dat er gevechten waren sinds 2011 – onder controle had gestaan van pro-regeringsmilities, dat Sayida Zeinab in het begin onder controle van de oppositie stond en er recent voor jullie vertrek uit Syrië gevechten waren om de controle te heroveren. (Hejab – CGVS, p.7) Gevraagd wanneer er een machtsovername was geweest, stelde hij dat het in 2011 onder controle van de rebellen stond, en in 2014-2015 de gevechten tussen beide partijen begonnen. (Hejab – CGVS, p.8) Dit komt geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat enkel bij initiële gevechten in 2012 kleine delen van Sayida Zeinab onder controle kwamen van de rebellen maar dat het regime er snel in slaagde om de controle te heroveren. In 2013 was de stad duidelijk vrij van rebellen. Tegen 2014 was de stad dermate stevig in handen van het Assad-regime dat een aanzienlijke groep sjiitische strijders Sayida Zeinab verliet. Wel vonden er nog aanslagen plaats. De foute weergave van de situatie in Sayida Zeinab door uw zoon, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen als zouden jullie er van 2005 –tot 2015 hebben verbleven.

De UNHCR refugee certificates stellen weliswaar dat u op 30 september 2005 en uw man op 2 september 2005 Syrië binnenkwamen en tonen aan dat jullie gezin in Syrië asiel aanvraag. Het Syrische verblijfsattest, hoewel slecht leesbaar, toont aan dat jullie er verbleven hebben in 2010. Dat jullie een zekere periode in Syrië hebben verbleven, wordt door mij niet betwist. Echter, deze documenten geven geen uitsluitsel over waar jullie in de periode voorafgaand aan jullie binnenkomst in Syrië precies hebben verbleven. Evenmin valt uit deze documenten af te leiden tot wanneer jullie precies in Syrië hebben verbleven.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u aangehaalde problemen van uw echtgenoot, waarop uw asielaanvraag gebaseerd is, geenszins aannemelijk maakt. Bovendien geven jullie geen inzicht in jullie reële individuele situatie. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De identiteitskaarten van u zelf, uw man, uw meerderjarige zonen Mohamad en Ali, uw minderjarige kinderen, Mariam en Hassan; kopies van de identiteitskaarten van de dochter en echtgenote van uw zoon Mohamad; een scan van de huwelijksakte van uw zoon Mohamad; de nationaliteitsbewijzen van u en uw zonen Ali en Mohamad; bevatten louter informatie aangaande jullie persoon. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de identiteitskaarten van alle gezinsleden in Najaf werden afgegeven, en dit na

2005. Het visitekaartje van jullie advocaat bevat geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. Opmerkelijk genoeg konden jullie de volmacht die jullie hem zouden hebben gegeven om jullie zaken in Irak te regelen, niet voorleggen. Dat uitgerekend dit document verloren zou zijn in zee bij jullie komst naar hier (Hejab – CGVS, p.9), is in het licht van het grote aantal documenten waarvan jullie de originelen of kopieën konden voorleggen, weinig overtuigend. Het ziekenhuisboekje van uw man, wijst er enkel op dat uw man een medische behandeling ontving in Syrië. (Hejab – CGVS, p.8) Het diploma van de universitaire studies van uw man bevat evenmin enige informatie aangaande de door u verklaarde problemen.

Wat betreft de door jullie neergelegde documenten die wel direct of indirect verband houden met de door u verklaarde problemen (stuk 4 in de farde 'documenten' in uw administratief dossier en de stukken 7, 11 en 12 in de farde 'documenten' in het dossier van uw zoon Mohamad, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd), dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, in die zin dat ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarenboven hebben jullie van deze documenten enkel kopieën of scans neergelegd, waarvan de bewijswaarde altijd gering is, aangezien de authenticiteit van de documenten en hun inhoud niet nagegaan kan worden.

Wat er ook van zij, de twee attesten in verband met het werk van uw man in het ziekenhuis in Najaf dateren uit 2002 en 2003 en wijzen er bijgevolg enkel op dat uw man in deze jaren in het ziekenhuis zou hebben gewerkt. (Hejab – CGVS, p.9) Zij staven echter niet zijn tewerkstelling na deze periode, en bijgevolg evenmin de problemen die hij er zou hebben gekend in 2005. Het attest van de provincie Najaf ter attentie van het departement voor migratie en ontheemden, afdeling Kerbala (stuk 4 in de map 'documenten' in uw administratief dossier), ten slotte, stelt dat uw man bedreigd werd en genoodzaakt was te vluchten. Echter, in zoverre er nog bewijswaarde aan dit stuk kan worden gehecht, dient opgemerkt te worden dat dit attest op verschillende punten zeer vaag is. Zo blijkt niet waarom uw man bedreigd werd, noch of dit verband hield met zijn werk; en daarenboven wordt er ook niet verduidelijkt wie de 'gewapende terroristische groepen' zijn die uw man zouden hebben bedreigd. Deze documenten zijn bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Over de vermeende problemen in 2008 bevat dit stuk geen informatie.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in het kader van de asielaanvragen van uw zonen Mohamad (F.H.) en Ali (F.H.) door mij eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.M.F.H. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van sjiiitisch Arabische origine te zijn, afkomstig uit de stad Najaf, gelegen in de gelijknamige provincie in Irak. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. Uw vader werkte als verantwoordelijke voor de boekhouding in een ziekenhuis in Najaf. Begin september 2005 vermoordden militieleden de directeur van het ziekenhuis. Uw vader, die ook aanwezig was, kon ontkomen. Kort voordien had de directeur twee dreigbrieven ontvangen waarin bedreigingen werden geuit tegen hem, uw vader en twee dokters. De Sadr militie had hen niet lang voordien gevraagd om met hen mee te werken, hetgeen de directeur had geweigerd. Uw vader verliet kort hierna Irak en ging naar Syrië, waar hij asiel aanvraagde bij UNHCR. De dag na de moord op de directeur kwamen gewapende mannen naar jullie huis op zoek naar jullie vader. Toen ze merkten dat hij niet thuis was, wilden ze u en uw broer Ali (OV 8.156.330) meenemen. Jullie hielden heel hard en uiteindelijk besloten de mannen jullie niet mee te nemen.

Ze zouden de dag nadien terugkomen en dit wel doen indien uw vader niet teruggekeerd was. De dag nadien bracht uw oom jullie naar het huis van uw grootvader. Op 30 september 2005 vertrok uw moeder met de kinderen naar Syrië om uw vader te vervoegen. Jullie vestigden zich in Sayida Zeinab, een voorstad van Damascus. In maart 2008 keerde uw vader terug naar Irak. Enige tijd voordien was een Iraaks parlements lid naar Syrië gekomen en had de Iraakse vluchtelingen, velen onder hen

voormalige ambtenaren, aangemoedigd om terug te keren naar Irak. Met de hulp van een advocaat slaagde uw vader erin een positie in een ziekenhuis in Kerbala te bemachtigen. Onderweg vanuit Syrië werd uw vader aan een controlepost vlak voor Bagdad aangehouden. Hij werd meer dan twee jaar vastgehouden en keerde pas in november 2010 terug naar Syrië. Tijdens een ziekenhuisopname was hij kunnen ontsnappen. Omdat de situatie in Syrië na jaren van conflict onhoudbaar was geworden, vertrokken jullie in augustus 2015 naar Turkije. U vertrok samen met uw moeder (H.H.A.a.-A.) (OV 8.120.636) enkele dagen later naar Europa. Jullie arriveerden op 9 september 2015 in België en vroegen dezelfde dag asiel aan. Uw broer Ali vertrok later uit Turkije. Hij arriveerde in België op 30 oktober en vroeg op 4 november 2015 asiel aan. Uw vader en de minderjarige kinderen van het gezin reisden niet naar Europa en verblijven tot op heden in Turkije.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas legden u, uw moeder en uw broer de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u zelf, uw ouders, uw broers Ali en Hassan en zus Mariam; kopies van de identiteitskaarten van uw dochter en echtgenote; een scan van uw huwelijksakte; de nationaliteitsbewijzen van u, uw moeder en broer Ali; scans van de UNHCR 'refugee certificates' op naam van uw ouders; een scan van een document ter bevestiging van jullie verblijf in Syrië; een attest van de provincie Najaf ter attentie van het departement voor migratie en ontheemden, afdeling Kerbala, waarin wordt bevestigd dat uw vader bedreigd werd en genoodzaakt was te vluchten; kopieën van attesten in verband met de functie van uw vader in het ziekenhuis in Najaf; het diploma van uw vader; een ziekenhuisboekje van uw vader; een visitekaartje van jullie advocaat in Irak.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw moeder beroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door mij besloten werd dat uw moeder de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 6 mei 2010 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §16° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing.

Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om

die reden is de vaststelling dat u op 6 mei 2010 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat uw man in 2005 ernstige problemen zou hebben gekend met de (sjiitische) militie van al-Sadr in Najaf, en dit omdat hij had geweigerd met hen mee te werken. Ook jullie kinderen zouden hierdoor bedreigd zijn. In 2008 zou uw man opnieuw geveiseerd zijn omwille van zijn verleden. (CGVS d.d.12/02/2016, p.12-15, 18, 22-25) Bij een eventuele terugkeer naar Irak, vreest u dat jullie vermoord zullen worden. (CGVS vragenlijst, vraag 3.4)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw zoon Mohamad.

Aangaande de bedreigingen aan het adres van uw man en de directeur van het ziekenhuis waar hij werkte, verklaarde u dat de twee dreigbrieven telkens aan hen twee was gericht. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze dreigbrieven ook ter attentie van andere personen waren. (CGVS, p.14, 15) Uw zoon daarentegen, verklaarde dat de dreigbrieven die de directeur ontving gericht waren aan vier personen, namelijk uw man, de directeur en twee dokters. Uw zoon voegde hier bovendien aan toe dat de twee dokters broers waren, achteraf naar Syrië zijn gevlucht en later naar Zweden zijn doorgetrokken. (Hejab – CGVS, p.14, 15) Volgens uw zoon had hij dit vernomen omdat hij gesprekken had gehoord tussen u en uw man. (Hejab – CGVS, p.13, 14) Geconfronteerd met uw verklaringen als zouden slechts twee personen bedreigd zijn, bleef uw zoon bij zijn versie van de feiten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op, te meer daar deze versie gebaseerd zou zijn op gesprekken waarbij u ook aanwezig zou zijn geweest. In dit opzicht is het bovendien hoogst opmerkelijk te noemen dat uw zoon nog bijkomende details kon geven over de twee personen die samen met uw man en de directeur zouden zijn bedreigd.

Aangaande de aanhouding van uw man in 2008, toen hij vanuit Syrië op weg zou zijn geweest naar Najaf, verklaarde u dat u niet wist wie de controlepost had bemand waar uw man was tegengehouden. U kon zelfs niet in algemene zin zeggen of het een controlepost van het leger, de politie of een militie was. (CGVS, p.22) Evenmin bleek u te weten waar hij vastgehouden was of door wie (leden van de ordediensten, het leger, een militie,...) hij was ondervraagd. (CGVS, p.23, 24) Volgens uw zoon was uw man door de militie van Sadr aangehouden. Hij zou dit hebben gehoord toen uw man hierover vertelde tijdens een gesprek met het gezin. Daarnaast verklaarde uw zoon dat deze militie hem vasthield. (Hejab – CGVS, p.18, 19) Geconfronteerd met uw onwetendheid op dit punt, verklaarde uw zoon dat het “waarschijnlijk” leden van de militie van Sadr waren. (Hejab – CGVS, p.22) Het afzwakken van zijn verklaringen overtuigt echter niet. Immers, uit zijn eerdere verklaringen (supra) bleek geenszins dat uw zoon enkel zijn vermoedens (of die van een derde) uitte. Bovendien valt het bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaring als zou uw man aan het gezin verteld hebben dat het deze militie was. (Hejab – CGVS, p.18) Zelfs al zou het hier een idee van uw man geweest zijn (en geen vaststaand feit), dan nog mag verwacht worden dat u hier eveneens van op de hoogte zou zijn geweest. De inconsistentie blijft bijgevolg overeind.

Ten slotte is er eveneens een inconsistentie in jullie beider verklaringen aangaande de ontsnapping van uw man uit het ziekenhuis. U verklaarde dat hij bij deze laatste ziekenhuisopname enkel had gedaan alsof hij ziek was, opdat hij naar het ziekenhuis zou worden gebracht. Zo zou hij tijdens een wandeling in de gang de gelegenheid hebben gezien om naar buiten te gaan, via de achtertuin ontsnapt zijn en een taxi genomen hebben naar zijn tante in Bagdad. (CGVS, p.26) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met de versie van de feiten van uw zoon. Hij verklaarde dat uw mans gezondheidstoestand zeer slecht was op het moment van zijn ontsnapping en dat hij eigenlijk fysiek niet in staat was geweest om terug te reizen naar Syrië, maar dit toch had moeten doen. (Hejab – CGVS, p.17, 21) Beide versies zijn bezwaarlijk met elkaar te rijmen. Aangezien u uw zoon zou hebben verteld over de ontsnapping uit het ziekenhuis (Hejab – CGVS, p.20), mag evenwel verwacht worden dat jullie consistente verklaringen kunnen afleggen indien deze feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben.

De bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, zijnde de problemen van uw man in 2005 en 2008, dewelke blijkens uw verklaringen bovendien met elkaar verbonden zijn (CGVS, p.24). De geloofwaardigheid ervan wordt dan ook in grote mate ondermijnd door deze tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Voorts dient te worden gewezen op twee punten in uw asielrelaas die niet aannemelijk te noemen zijn.

Ten eerste gaf u aan dat de aanhouding van uw man in 2008 geen enkel doel diende, behalve dan om hem te folteren en te doden omdat uw man destijds niet met de militie had samengewerkt. (CGVS, p.25, 28) Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, rijst niet enkel de vraag waarom men hem ruim twee jaar vastgehouden zou hebben maar is het bovendien geenszins logisch te noemen dat men hem meermaals naar het ziekenhuis zou hebben gebracht omwille van gezondheidsproblemen, en uiteindelijk van plan zou zijn geweest om hem onder huisarrest te plaatsen. Er zou sprake zijn geweest om uw man naar het huis van een kennis te brengen. (CGVS, p.25) Deze houding van de dienst of personen die hem vasthield(en) valt bezwaarlijk te rijmen met hun vermeende intentie om hem te doden. Bovendien stelde u, toen u over het huisarrest sprak, dat men uw man zou hebben gezegd dat “het onderzoek” nog niet helemaal afgerond was. (CGVS, p.25) Ook dit spreekt de voormelde intentie tegen. Daarnaast lijkt de ernst en aard van de vervolging van uw man, zoals deze door u werd geschetst, bezwaarlijk te rijmen met de reden hiervoor. U gaf aan dat het doel van zijn vervolgers enkel was om hem “te folteren, bang te maken en te doden” omdat hij destijds niet met “hen” had samengewerkt. (CGVS, p.25) U legde hierbij het verband tussen de mannen die hem in 2008 aanhielden en de militie waarmee uw man in 2005 problemen had gekend. (CGVS, p.24) Echter, het lijkt weinig aannemelijk dat uw man, louter en alleen omdat hij in 2005 niet zou hebben willen meewerken met leden van de militie van Sadr om een bepaald bouwproject binnen te halen, drie jaar later in een volledig andere regio van Irak ook zou worden gezocht – getuige het feit dat uw man nog maar net nadat hij Irak was binnengekomen vanuit Syrië, en nog voor hij Bagdad had bereikt, aan een controlepost als enige van de bus zou zijn gehaald (CGVS, p.22). Dit impliceert een (grote) schaal van opsporing die bezwaarlijk in proportie staat tot de ‘feiten’ die de militie van Sadr uw man kwalijk zou hebben genomen.

In dit verband dient tevens opgemerkt te worden dat u weinig consistente verklaringen aflegde over het (mogelijke) lidmaatschap van de Baathpartij van uw man. Toen u in eerste instantie werd gevraagd of hij lid was van de Baathpartij, antwoordde u geenszins ontkennend. Meer nog, door te stellen dat geen enkele ambtenaar kon werken als hij geen lid was van de Baathpartij (CGVS, p.10), deed u sterk uitschijnen dat uw man inderdaad lid was geweest van de partij. Toen u hierop gevraagd werd of uw man een vooraanstaand lid was geweest van de Baathpartij in Najaf, antwoordde u in eerste instantie bevestigend. Pas toen u gevraagd werd of hij ook een belangrijke functie had binnen de partij, antwoordde u van niet, eraan toevoegend dat hij “zelfs geen lid was”. (CGVS, p.11) Toen u geconfronteerd werd met uw verklaring dat iedereen die voor de overheid werkte, lid moest zijn van de partij, kwam u hierop terug en stelde u plots dat niet alle ambtenaren lid waren, maar dat u bedoelde dat een ambtenaar de regels van de overheid moest volgen. (CGVS, p.11) Dit laatste blijkt echter geenszins uit uw aanvankelijke verklaringen. Bovendien rijst de vraag waarom u, indien uw man geen lid was geweest van de Baathpartij, dit niet van in het begin uitdrukkelijk zou hebben gezegd. Bijgevolg rijst ernstig het vermoeden dat u de precieze achtergrond van uw man verborgen tracht te houden. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas, waarin uw man een centrale rol speelt.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er zeer ernstig getwijfeld dient te worden aan het moment van uw vertrek uit Irak, alsook aan de duur van jullie verblijf in Syrië.

Gevraagd naar een woonstbewijs en rantsoenkaart – twee belangrijke documenten in Irak – verklaarde u dat in 2005, toen jullie zouden zijn vertrokken uit Irak, een woonstbewijs nog niet bestond en dat het pas later werd gemaakt, en dat ook een rantsoenkaart niet bestond. (CGVS, p.6) Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat beide documenten in 2005 wel degelijk bestonden én bovendien van belang waren bij de aanvraag van bijvoorbeeld een nationaliteitsbewijs, identiteitskaart of paspoort. De vaststelling dat u foutieve verklaringen aflegt over het bestaan van deze belangrijke documenten, is bezwaarlijk te rijmen met uw verklaring als zou u tot september 2005 in Irak hebben verbleven. Tevens doet dit het vermoeden rijzen dat u deze documenten, waarin onder andere gegevens staan over de woonplaats, tracht verborgen te houden voor de asielinstanties.

Daarenboven verklaarde u op een bepaald moment dat jullie “direct na de val van het regime [van Saddam Hussein]” vertrokken. (CGVS, p.6) Hoewel dit enigszins voor interpretatie vatbaar is, valt het moeilijk te rijmen met uw verklaring als zouden jullie eind september 2005, i.e. ruim twee jaar na de val van het regime in het voorjaar van 2003, Irak verlaten hebben richting Syrië. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u bedoelde dat jullie “na de val” waren vertrokken (CGVS, p.11-12). Dit is evenwel weinig overtuigend te noemen als verklaring.

Daarnaast dient er ook getwijfeld te worden aan de verklaring van u en uw zoon Mohamad dat jullie sinds 2005 tot jullie vertrek naar Turkije in augustus 2015 gevestigd waren in Syrië. Jullie zouden in heel deze periode in Sayida Zeinab gewoond hebben. (CGVS, p.9; Hejab – CGVS, p.6) Echter, de verklaringen van uw zoon doen ernstige twijfels rijzen bij deze verklaringen. Aangaande de veiligheidssituatie in deze stad, antwoordde hij, gevraagd of Sayida Zeinab in de hele periode van de burgeroorlog – hij verklaarde dat er gevechten waren sinds 2011 – onder controle had gestaan van pro-

regeringsmilities, dat Sayida Zeinab in het begin onder controle van de oppositie stond en er recent voor jullie vertrek uit Syrië gevechten waren om de controle te heroveren. (Hejab – CGVS, p.7) Gevraagd wanneer er een machtsovername was geweest, stelde hij dat het in 2011 onder controle van de rebellen stond, en in 2014-2015 de gevechten tussen beide partijen begonnen. (Hejab – CGVS, p.8) Dit komt geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat enkel bij initiële gevechten in 2012 kleine delen van Sayida Zeinab onder controle kwamen van de rebellen maar dat het regime er snel in slaagde om de controle te heroveren. In 2013 was de stad duidelijk vrij van rebellen. Tegen 2014 was de stad dermate stevig in handen van het Assad-regime dat een aanzienlijke groep sjiitische strijders Sayida Zeinab verliet. Wel vonden er nog aanslagen plaats. De foute weergave van de situatie in Sayida Zeinab door uw zoon, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen als zouden jullie er van 2005 –tot 2015 hebben verbleven.

De UNHCR refugee certificates stellen weliswaar dat u op 30 september 2005 en uw man op 2 september 2005 Syrië binnenkwamen en tonen aan dat jullie gezin in Syrië asiel aanvraag. Het Syrische verblijfsattest, hoewel slecht leesbaar, toont aan dat jullie er verbleven hebben in 2010. Dat jullie een zekere periode in Syrië hebben verbleven, wordt door mij niet betwist. Echter, deze documenten geven geen uitsluitsel over waar jullie in de periode voorafgaand aan jullie binnenkomst in Syrië precies hebben verbleven. Evenmin valt uit deze documenten af te leiden tot wanneer jullie precies in Syrië hebben verbleven.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u aangehaalde problemen van uw echtgenoot, waarop uw asielaanvraag gebaseerd is, geenszins aannemelijk maakt. Bovendien geven jullie geen inzicht in jullie reële individuele situatie. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen.

Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in

Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De identiteitskaarten van u zelf, uw man, uw meerderjarige zonen Mohamad en Ali, uw minderjarige kinderen, Mariam en Hassan; kopies van de identiteitskaarten van de dochter en echtgenote van uw zoon Mohamad; een scan van de huwelijksakte van uw zoon Mohamad; de nationaliteitsbewijzen van u en uw zonen Ali en Mohamad; bevatten louter informatie aangaande jullie persoon. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de identiteitskaarten van alle gezinsleden in Najaf werden afgegeven, en dit na 2005. Het visitekaartje van jullie advocaat bevat geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. Opmerkelijk genoeg konden jullie de volmacht die jullie hem zouden hebben gegeven om jullie zaken in Irak te regelen, niet voorleggen. Dat uitgerekend dit document verloren zou zijn in zee bij jullie komst naar hier (Hejab – CGVS, p.9), is in het licht van het grote aantal documenten waarvan jullie de originelen of kopieën konden voorleggen, weinig overtuigend. Het ziekenhuisboekje van uw man, wijst er enkel op dat uw man een medische behandeling ontving in Syrië. (Hejab – CGVS, p.8) Het diploma van de universitaire studies van uw man bevat evenmin enige informatie aangaande de door u verklaarde problemen.

Wat betreft de door jullie neergelegde documenten die wel direct of indirect verband houden met de door u verklaarde problemen (stuk 4 in de farde 'documenten' in uw administratief dossier en de stukken 7, 11 en 12 in de farde 'documenten' in het dossier van uw zoon Mohamad, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd), dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, in die zin dat ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in Irak

een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarenboven hebben jullie van deze documenten enkel kopieën of scans neergelegd, waarvan de bewijswaarde altijd gering is, aangezien de authenticiteit van de documenten en hun inhoud niet nagegaan kan worden.

Wat er ook van zij, de twee attesten in verband met het werk van uw man in het ziekenhuis in Najaf dateren uit 2002 en 2003 en wijzen er bijgevolg enkel op dat uw man in deze jaren in het ziekenhuis zou hebben gewerkt. (Hejab – CGVS, p.9) Zij staven echter niet zijn tewerkstelling na deze periode, en bijgevolg evenmin de problemen die hij er zou hebben gekend in 2005. Het attest van de provincie Najaf ter attentie van het departement voor migratie en ontheemden, afdeling Kerbala (stuk 4 in de map 'documenten' in uw administratief dossier), ten slotte, stelt dat uw man bedreigd werd en genoodzaakt was te vluchten. Echter, in zoverre er nog bewijswaarde aan dit stuk kan worden gehecht, dient opgemerkt te worden dat dit attest op verschillende punten zeer vaag is. Zo blijkt niet waarom uw man bedreigd werd, noch of dit verband hield met zijn werk; en daarenboven wordt er ook niet verduidelijkt wie de 'gewapende terroristische groepen' zijn die uw man zouden hebben bedreigd. Deze documenten zijn bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Over de vermeende problemen in 2008 bevat dit stuk geen informatie.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in het kader van de asielaanvragen van uw zonen Mohamad (F.H.) en Ali (F.H.) door mij eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij citeren de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun situatie en problemen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoeker en diens broer nog jong waren ten tijde van de feiten. Hun ouders vertelden hen toen niets. Wat zij wisten, vernamen zij door flarden van gesprekken tussen hun ouders die zij opvingen. Op basis van deze onvolledige informatie ging zich in hun hoofd een eigen versie van de feiten vormen. Dat deze hier en daar afwijkt van de versie die verzoekster vertelde, kan niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Tijdens het gehoor wees de advocaat er reeds op dat de herinneringen van kinderen op tien jaar tijd vervormd kunnen geraken. De advocaat vroeg dan ook dat verzoekster opnieuw zou worden gehoord om een aantal inconsistenties te kaderen. Verweerder was onzorgvuldig om verzoekster niet opnieuw te horen. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat weldegelijk slechts de heer F. (echtgenoot van verzoekster en vader van verzoeker) en de directeur werden bedreigd. Tevens wensen zij te benadrukken dat niemand met zekerheid weet door wie de heer F. werd gearresteerd in 2008.

Vervolgens betogen verzoekende partijen:

"Waar verweerder een inconsistente meent te lezen in het feit dat eerste verzoekster zou verklaard hebben dat haar echtgenoot ten tijde van zijn ontsnapping enkel zou gedaan hebben alsof hij ziek was, stemt dit eenvoudigweg niet overeen met de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar verhoor:

"Tijdens zijn detentie werd hij erg ziek, hij kreeg een hartinfarct. En daardoor moest hij naar het ZH. Hij werd een paar keer naar het ZH gebracht en dan terug naar detentie. Tijdens een vd bezoeken aan het ZH werd hij geholpen om te ontsnappen. Voor die ontsnapping, die mensen vd gevangenis zeiden: "je bent ziek, we gaan proberen je over te plaatsen onder arrest want we hebben het onderzoek nog niet helemaal afgerond. We gaan proberen je een verblijfplaats te zoeken, maar onder arrest"

(Administratief dossier van eerste verzoekster, Gehoorverslag van 12 februari 2016, p. 25)

Het klopt dat de heer (F.H.S.) zich een tijd zeker voor heeft gedaan dan hij werkelijk was, en in die zin dienen een aantal van de verklaringen van eerste verzoekster te worden gelezen. Zij heeft echter nooit verklaard dat haar echtgenoot slechts deed alsof. De aangehaalde inconsistentie is er dus geen.”

Tevens stellen zij:

“Wat betreft de gevangenschap de heer (F.H.S.) zijn vermeende lidmaatschap van de Baath-partij wensen verzoekers te volharden in de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens hun verhoor. Bovendien is het, wat de bedreiging aan het adres van verzoekers betreft, veeleer van belang dat hun vervolgers overtuigd zijn dat haar echtgenoot, respectievelijk zijn vader, lid was van de Baath-partij, dan dat hij dat ook daadwerkelijk was.”

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat het tolken, zeker bij het gehoor van verzoekster, vaak moeilijk verliep, waardoor misverstanden of onduidelijkheden blijken uit het gehoorverslag die er eigenlijk geen zijn.

Verzoekende partijen namen naar aanleiding van onderhavig beroep contact op met de vader van verzoeker. Het blijkt dat zij weldegelijk een bewijs van woonst en een rantsoenkaart hadden. Zij leggen hiervan een kopie neer. Wat het tijdstip van hun vertrek uit Syrië betreft, volharden verzoekende partijen in hun verklaringen.

Verzoekende partijen benadrukken voorts dat zij in Syrië door UNHCR als vluchteling werden erkend. Ondanks aandringen door hun advocaat, nam verweerder geen contact op met UNHCR. Zeker omdat de vader van verzoeker niet kon worden gehoord, getuigt dit op zijn minst van onzorgvuldigheid van verweerder. Het is onzorgvuldig dat verweerder ervoor opteerde om zich te beperken tot het na meer dan tien jaren tegen elkaar uitspelen van de verklaringen van familieleden die de feiten stuk voor stuk vernamen uit tweede of derde hand.

Verzoekende partijen stellen nog dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten.

2.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukken dat aan hun identiteit en herkomst van Najaf niet wordt getwijfeld.

Volgens verzoekende partijen houdt verweerder onvoldoende rekening met de aanwezige objectieve informatie over de situatie voor burgers in Zuid-Irak. Verzoekende partijen verwijzen naar de inhoud van de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van februari 2015. UNHCR acht Zuid-Irak bijgevolg ook onveilig.

Het geweld in Irak neemt dusdanig grote proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt voor geheel Irak en dus ook voor het Zuiden.

“Verzoekers zijn afkomstig uit de provincie Najaf Zoals blijkt uit objectieve informatie blijft de veiligheidssituatie er achteruitgaan. Naarmate IS in het noorden teruggedrongen wordt beroept het zich op grote en bloedige aanslagen in het sjiiitische Zuiden om de druk op haar posities te verlichten. De escalatie van het geweld is slechts een kwestie van tijd.”

Verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie over de situatie in Irak en Zuid-Irak. Zij vervolgen:

*“De veiligheidssituatie in Zuiden van Irak gaat bijgevolg steeds meer achteruit. De gewapende conflicten in het begin van 2014 joegen honderdduizenden mensen van de steden Fallujah en Ramadi naar andere provincies. **Hierdoor worden andere provincies in het Zuiden van Irak en zo ook Babil overspoeld met Internal Displaced Persons (IDP's).** Tegen het eind van de zomer 2014, toen ISIS het district van Mosul en Sinjar overnam, liep het aantal IDP's op tot 1.7 miljoen mensen. Vandaag leven er 3.2 miljoen IDP's in Irak, waarvan er 2.3 miljoen in Centraal en Zuid-Irak wonen.”*

Uiteraard heeft het gewapende conflict ook humanitaire gevolgen, en niet op zijn minst in Zuid-Irak. Ook hiermee moet verweerder rekening houden.

Verzoekende partijen wijzen op de (mogelijke) moeilijkheden voor IDP's, de levensomstandigheden en de lage toegang tot gezondheidszorg in het Zuiden van Irak. Eveneens wijzen zij erop dat IS de controle

heeft over de watertoevoer in de Zuidelijke provincies. Gelet op de extreme temperaturen en de droogte dreigt aldaar een enorme humanitaire crisis.

Verzoekende partijen doen voorts gelden dat de informatie in het administratief dossier onvoldoende actueel is. Zij verwijzen naar een Franstalig arrest van 23 februari 2016 van de RvV, dat handelde over de situatie in Kerbala in Zuid-Irak.

Verzoekende partijen zijn gelet op het voormelde van mening dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Zij stellen nogmaals dat verweerder de humanitaire gevolgen van het conflict verwaarloost. Het geweld blijft sluimeren, de levensomstandigheden zijn mensonwaardig en opbouw is een werk van lange adem. Humanitaire hulp blijft uit.

2.1.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen volgende stukken bij het verzoekschrift: een arrest van de RvV (bijlage 4), algemene informatie over de situatie in (Zuid-)Irak (bijlagen 3, 5-32) en de kopieën van een rantsoenkaart en een woonstbewijs (bijlagen 33-34).

2.1.4. Op 14 oktober 2016 leggen verzoekende partijen per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota twee documenten neer waaruit blijkt dat hun woning in 2006, in het kader van hun problemen, werd in beslag genomen door de overheid (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.2. Verweerder legt op 7 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in de administratieve dossiers (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus "IRAK, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 en een COI Focus van 12 juli 2016 inzake de bereikbaarheid van de Zuidelijke provincies in Irak via het lucht- en het wegverkeer.

2.3.1. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.3.2. Waar verzoekende partijen stellen dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekende partijen blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.6. Verzoekende partijen voeren aan dat zich tijdens de gehoren problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie. Zij kunnen hierin echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Het is niet ernstig om dit op louter algemene wijze op te werpen, zonder ter zake enige duiding te verschaffen. Verzoekende partijen tonen geenszins *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de beweerde problemen (het neerschrijven van) hun verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin

tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen. Bovendien werd aan zowel verzoeker als verzoekster bij de aanvang van hun gehoor bij het CGVS gevraagd of zij de tolk begrepen en werd er verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – dienden te melden. Zij gaven beide duidelijk aan dat zij de tolk goed begrepen. Tevens gaven zij uitdrukkelijk aan dat zij het zouden melden indien zich een probleem zou voordoen inzake de vertaling of communicatie. Noch verzoeker, noch verzoekster maakte van zulk probleem enige melding. Ook de advocaten die hen bijstonden tijdens de gehoren formuleerden nergens enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van de gehoren de kans werd geboden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.1-2, 22; gehoorverslag CGVS verzoekster, p.1-2, 29-30). Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet terug te kunnen keren naar dit land omwille van de problemen die de heer F. (echtgenoot van verzoekster en vader van verzoeker) aldaar zou hebben gekend ten gevolge van zijn weigering om samen te werken met de milities.

Verzoeker en verzoekster legden echter inconsistente verklaringen af over de bedreigingen waarvan de heer F. slachtoffer zou zijn geworden. In deze wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

“Aangaande de bedreigingen aan het adres van uw man en de directeur van het ziekenhuis waar hij werkte, verklaarde u dat de twee dreigbrieven telkens aan hen twee was gericht. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze dreigbrieven ook ter attentie van andere personen waren. (CGVS, p.14, 15) Uw zoon daarentegen, verklaarde dat de dreigbrieven die de directeur ontving gericht waren aan vier personen, namelijk uw man, de directeur en twee dokters. Uw zoon voegde hier bovendien aan toe dat de twee dokters broers waren, achteraf naar Syrië zijn gevlucht en later naar Zweden zijn doorgetrokken. (Hejab – CGVS, p.14, 15) Volgens uw zoon had hij dit vernomen omdat hij gesprekken had gehoord tussen u en uw man. (Hejab – CGVS, p.13, 14) Geconfronteerd met uw verklaringen als zouden slechts twee personen bedreigd zijn, bleef uw zoon bij zijn versie van de feiten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op, te meer daar deze versie gebaseerd zou zijn op gesprekken waarbij u ook aanwezig zou zijn geweest. In dit opzicht is het bovendien hoogst opmerkelijk te noemen dat uw zoon nog bijkomende details kon geven over de twee personen die samen met uw man en de directeur zouden zijn bedreigd.”

Verzoekende partijen trachten ten onrechte deze inconsistentie te vergoelijken. Dat verzoeker hierover slechts flarden opving, zich op basis van onvolledige informatie een beeld vormde en bijgevolg een vertekende herinnering had, kan op basis van zijn verklaringen namelijk niet worden aangenomen. Hij gaf duidelijk aan dat wat hij vertelde had gehoord in de gesprekken tussen zijn vader en moeder en dat hij zich dit herinnerde. Even verder stelde hij nogmaals dat dit was wat zijn vader heeft verteld. Bovendien bleek hij zeker van zijn stuk aangezien hij zelfs na confrontatie met de verklaringen van verzoekster bleef volharden in zijn eigen verklaringen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.16). Dit alles klemt des te meer nu verzoeker, in tegenstelling met verzoekster, bijkomende details kon verschaffen over de personen die samen met zijn vader en de directeur zouden zijn bedreigd. Indien hij werkelijk slechts flarden opving en over onvolledige informatie beschikte, is dit geheel niet aannemelijk. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielaanvragen.

Verzoekende partijen legden bovendien incoherente verklaringen af over de daders achter de ontvoering van de heer F. in 2008. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Aangaande de aanhouding van uw man in 2008, toen hij vanuit Syrië op weg zou zijn geweest naar Najaf, verklaarde u dat u niet wist wie de controlepost had bemand waar uw man was tegengehouden. U kon zelfs niet in algemene zin zeggen of het een controlepost van het leger, de politie of een militie was. (CGVS, p.22) Evenmin bleek u te weten waar hij vastgehouden was of door wie (leden van de ordediensten, het leger, een militie,...) hij was ondervraagd. (CGVS, p.23, 24) Volgens uw zoon was uw man door de militie van Sadr aangehouden.

Hij zou dit hebben gehoord toen uw man hierover vertelde tijdens een gesprek met het gezin. Daarnaast verklaarde uw zoon dat deze militie hem vasthield. (Hejab – CGVS, p.18, 19) Geconfronteerd met uw onwetendheid op dit punt, verklaarde uw zoon dat het “waarschijnlijk” leden van de militie van Sadr waren. (Hejab – CGVS, p.22) Het afzwakken van zijn verklaringen overtuigt echter niet. Immers, uit zijn eerdere verklaringen (supra) bleek geenszins dat uw zoon enkel zijn vermoedens (of die van een derde)

uite. Bovendien valt het bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaring als zou uw man aan het gezin verteld hebben dat het deze militie was. (Hejab – CGVS, p.18) Zelfs al zou het hier een idee van uw man geweest zijn (en geen vaststaand feit), dan nog mag verwacht worden dat u hier eveneens van op de hoogte zou zijn geweest. De inconsistentie blijft bijgevolg overeind.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Andermaal kan niet worden aangenomen dat verzoeker over het voorgaande slechts flarden zou hebben opgevangen of een vertekende herinnering heeft. Hij gaf namelijk duidelijk aan dat hij hoorde door wie zijn vader werd aangehouden tijdens een gesprek met het gezin en verklaarde hierover: *“We zaten samen en spraken erover”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.18). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien niemand hierover zekerheid had en het slechts een vermoeden betrof, verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster hetzelfde vermoeden zouden hebben geuit wanneer gevraagd werd welke organisatie de heer F. gevangen hield. In deze kan worden herhaald dat verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen en eensluitende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden gesteld dat verzoekende partijen incoherente verklaringen aflegden over de wijze waarop de heer F. kon ontsnappen. Verzoekster verklaarde, gevraagd hoe haar man er ondanks zijn ernstige medische problemen kon ontsnappen: *“Hij werd wel beter maar hij deed toen alsof hij ziek is en dan werd hij weer opgenomen in het ZH. Maar hij was wel verbeterd (...) Hij zei dat hij ging wandelen in de gang van het ZH (...) Dan is hij naar buiten gegaan en via de achtertuin ontsnapt”* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.26). Verzoeker verklaarde echter dat zijn vader zich bij zijn ontsnapping in een zeer moeilijke gezondheidstoestand bevond en echt erge en ernstige gezondheidsproblemen kende. Gevraagd hoe hij desondanks kon ontsnappen, verklaarde hij bovendien, net als eerder tijdens het gehoor, dat iemand zijn vader had geholpen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.17, 21). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en kunnen niet met elkaar worden gerijmd. Aangezien verzoekster verzoeker over de ontsnapping zou hebben verteld, mocht nochtans worden verwacht dat zij hierover coherente verklaringen zouden afleggen.

Uit de stukken van de administratieve dossiers blijkt daarenboven dat verzoeker omtrent een aantal kernelementen in het asielrelaas niet, of alleszins veel minder dan verzoekster, op de hoogte bleek. Zo wist hij, in tegenstelling met verzoekster, geheel niets te vertellen over de plaats waar zijn vader zou zijn vastgehouden (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.23; gehoorverslag verzoeker, p.19). Verder wist hij, wederom in tegenstelling met verzoekster, niet dat zijn vader gedurende diens detentie meerdere malen en zelfs vaak naar het ziekenhuis werd gebracht voor verzorging (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.25; gehoorverslag verzoeker, p.21). Daarenboven wist verzoeker, waar verzoekster nochtans meermaals duidelijk aangaf dat het een ziekenhuis in Yarmouk betrof, geheel niet vanuit wat voor plek (een gevangenis, een ziekenhuis, een ander gezondheidshuis,...) zijn vader zou zijn ontsnapt (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.23-27; gehoorverslag verzoeker, p.21-22). Dat verzoeker een dusdanig verregaande onwetendheid vertoonde omtrent dermate cruciale elementen in het asielrelaas, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat hij zich omtrent zulke essentiële gegevens van het asielrelaas zou hebben bevroegd bij verzoekster. Dat hij dit niet deed getuigt van een verregaand gebrek aan interesse in hun voorgehouden problemen. Ook van verzoekster kon worden verwacht dat zij verzoeker terdege zou hebben ingelicht over de voormelde elementen. Zoals reeds meermaals werd opgemerkt, kon immers worden verwacht dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen.

Verzoekende partijen voeren bovendien geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

“Voorts dient te worden gewezen op twee punten in uw asielrelaas die niet aannemelijk te noemen zijn. Ten eerste gaf u aan dat de aanhouding van uw man in 2008 geen enkel doel diende, behalve dan om hem te folteren en te doden omdat uw man destijds niet met de militie had samengewerkt. (CGVS, p.25, 28)

Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, rijst niet enkel de vraag waarom men hem ruim twee jaar vastgehouden zou hebben maar is het bovendien geenszins logisch te noemen dat men hem meermaals naar het ziekenhuis zou hebben gebracht omwille van gezondheidsproblemen, en uiteindelijk van plan zou zijn geweest om hem onder huisarrest te plaatsen. Er zou sprake zijn geweest om uw man naar het huis van een kennis te brengen. (CGVS, p.25) Deze houding van de dienst of

personen die hem vasthield(en) valt bezwaarlijk te rijmen met hun vermeende intentie om hem te doden. Bovendien stelde u, toen u over het huisarrest sprak, dat men uw man zou hebben gezegd dat “het onderzoek” nog niet helemaal afgerond was. (CGVS, p.25) Ook dit spreekt de voormelde intentie tegen. Daarnaast lijkt de ernst en aard van de vervolging van uw man, zoals deze door u werd geschetst, bezwaarlijk te rijmen met de reden hiervoor. U gaf aan dat het doel van zijn vervolgers enkel was om hem “te folteren, bang te maken en te doden” omdat hij destijds niet met “hen” had samengewerkt. (CGVS, p.25) U legde hierbij het verband tussen de mannen die hem in 2008 aanhielden en de militie waarmee uw man in 2005 problemen had gekend. (CGVS,p.24) Echter, het lijkt weinig aannemelijk dat uw man, louter en alleen omdat hij in 2005 niet zou hebben willen meewerken met leden van de militie van Sadr om een bepaald bouwproject binnen te halen, drie jaar later in een volledig andere regio van Irak ook zou worden gezocht – getuige het feit dat uw man nog maar net nadat hij Irak was binnengekomen vanuit Syrië, en nog voor hij Bagdad had bereikt, aan een controlepost als enige van de bus zou zijn gehaald (CGVS, p.22). Dit impliceert een (grote) schaal van opsporing die bezwaarlijk in proportie staat tot de ‘feiten’ die de militie van Sadr uw man kwalijk zou hebben genomen. In dit verband dient tevens opgemerkt te worden dat u weinig consistente verklaringen aflegde over het (mogelijke) lidmaatschap van de Baathpartij van uw man. Toen u in eerste instantie werd gevraagd of hij lid was van de Baathpartij, antwoordde u geenszins ontkennend. Meer nog, door te stellen dat geen enkele ambtenaar kon werken als hij geen lid was van de Baathpartij (CGVS, p.10), deed u sterk uitschijnen dat uw man inderdaad lid was geweest van de partij. Toen u hierop gevraagd werd of uw man een vooraanstaand lid was geweest van de Baathpartij in Najaf, antwoordde u in eerste instantie bevestigend. Pas toen u gevraagd werd of hij ook een belangrijke functie had binnen de partij, antwoordde u van niet, eraan toevoegend dat hij “zelfs geen lid was”. (CGVS, p.11) Toen u geconfronteerd werd met uw verklaring dat iedereen die voor de overheid werkte, lid moest zijn van de partij, kwam u hierop terug en stelde u plots dat niet alle ambtenaren lid waren, maar dat u bedoelde dat een ambtenaar de regels van de overheid moest volgen. (CGVS, p.11) Dit laatste blijkt echter geenszins uit uw aanvankelijke verklaringen. Bovendien rijst de vraag waarom u, indien uw man geen lid was geweest van de Baathpartij, dit niet van in het begin uitdrukkelijk zou hebben gezegd. Bijgevolg rijst ernstig het vermoeden dat u de precieze achtergrond van uw man verborgen tracht te houden. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas, waarin uw man een centrale rol speelt.”

Verzoekende partijen komen in deze immers niet verder dan een loutere herhaling van en volharding in hun eerdere gezegden. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen omtrent hun verklaringen. Deze vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De documenten in de administratieve dossiers (mappen ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 33-34) worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Hoe dan ook betreft het blijkens de inventaris bij het verzoekschrift een rantsoenkaart en een woonstbewijs. Hoe deze afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen, kan niet worden ingezien.

Ook de per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) zijn niet van die aard dat zij de voormelde vaststellingen kunnen ontkrachten. Aan deze documenten kan immers niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kleurenkopieën. Verzoekende partijen verklaren bovendien op generlei wijze waarom zij deze documenten niet eerder hebben neergelegd. Nochtans zouden zij reeds dateren van 2006.

Bovendien blijkt uit de informatie in de administratieve dossiers (mappen ‘landeninformatie’) dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven worden deze stukken niet neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig asielrelaas. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch verzoekster ooit eerder enige melding maakte van het feit dat hun woning in het kader van hun

problemen zou zijn inbeslaggenomen. Indien dit werkelijk zo was, mocht nochtans worden verwacht dat zij een dermate frappant element eerder zouden hebben vermeld.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verzoekster ten tweede male had moeten worden gehoord om met enkele incoherenties te worden geconfronteerd, dient te worden opgemerkt dat het CGVS, ook wanneer de advocaat van een verzoekende partij hierom verzoekt, niet verplicht is om een tweede gehoor te organiseren. Artikel 6, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers slechts: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat verzoekster niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet verder geen afbreuk aan het bestaan ervan. Verzoekende partijen hadden bovendien de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toelichting te verschaffen bij de in de bestreden beslissingen aangehaalde incoherenties en hebben van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Zij zijn er daarbij blijkens het voorgaande echter niet in geslaagd deze incoherenties te ontkrachten.

Gezien de voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren, kan het verwijt dat het CGVS nog bijkomend UNHCR had moeten contacteren niet worden aangenomen. Omtrent hun erkenning als vluchteling door UNHCR in Syrië, wordt in de bestreden beslissing voorts met reden opgemerkt:

“Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 6 mei 2010 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij poneren dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst in mensonterende omstandigheden terecht zouden komen. Uit de informatie die zij in dit kader citeren kan namelijk geenszins worden afgeleid dat de humanitaire situatie aldaar dermate ernstig zou zijn dat een loutere aanwezigheid in deze regio met zich zou brengen dat zij er in een onleefbare situatie terecht zouden komen. Verzoekende partijen tonen bovendien geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden zij terecht zouden komen in zulke situatie. In dit kader dient daarenboven te worden vastgesteld dat uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen in Zuid-Irak beschikken over een uitgebreid familiaal netwerk en aldaar aldus de nodige opvang en ondersteuning kunnen genieten (verklaring DVZ verzoekster, nrs.13a, 15a, 17; verklaring DVZ verzoeker, nrs. 15a, 17; gehoorverslag CGVS verzoekster, p.3, 8-9; gehoorverslag verzoeker, p.3-5).

Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7; administratieve dossier, mappen 'landeninformatie') blijkt bovendien duidelijk dat de situatie in Najaf, de regio van herkomst van verzoekende partijen in het Zuiden van Irak, hoegenaamd niet kan worden beschouwd als een situatie waarin artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden. Het offensief van IS heeft deze regio niet bereikt. De veiligheidsmaatregelen in Najaf werden opgedreven. Najaf is stevig in handen van de Iraakse autoriteiten en er vinden in de regio geen directe confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger, de milities en de PMU. Er vinden in Najaf nagenoeg geen (zware) veiligheidsincidenten plaats en er vallen bijna geen burgerslachtoffers. De incidenten waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het onderhavige verzoekschrift vonden dan ook nagenoeg allemaal plaats in andere provincies van Irak. Uit de voormelde informatie blijkt eveneens dat Najaf door verzoekende partijen op een veilige wijze kan worden bereikt.

Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen, is de verwijzing naar het arrest van 6 februari 2015 niet dienstig aangezien de landeninformatie in voorliggend dossier actueler is omdat deze van recentere datum is.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS